

JET VAN VUUREN

Obsessie

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer

ISBN 9789036439886

NUR 305

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Ambo | Anthos uitgevers, Amsterdam

© 2022 Jet van Vuuren

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

ENKHUIZEN – VRIJDAG 4 FEBRUARI. Bij een ongeval met een eenmotorig sportvliegtuigje is de enige inzittende om het leven gekomen. De identiteit van de man is nog niet vastgesteld.

Omstreeks halfvijf in de middag kreeg de politie van Enkhuzen melding dat een vliegtuigje, dat was opgestegen vanaf vliegveld Teuge met bestemming Texel Airport, was neergestort in het IJsselmeer. Hulpdiensten waren snel ter plaatse, maar konden de piloot niet meer redden. Vermoed wordt dat hij een noodlanding heeft willen maken. Er is een politieonderzoek gestart naar de oorzaak van dit dodelijke ongeval.

Bijna drie maanden later

De uitnodiging van Dirk lag gisteren op de deurmat. Het was zo typisch iets van Dirk om geen appje of mailtje te sturen maar een ouderwetse ansichtkaart. Alle huisgenoten noemden Dirk de romanticus. Dirk die gedichten schreef, Dirk die van vogels hield en tientallen boeken over dat onderwerp had, Dirk die schriftjes vol tekende met bijzondere snavels en veren en die later een blog bijhield met natuurfoto's. Dirk, de jeugdvriend van haar broer Paul en de huisgenoot van vroeger met wie ze al dertig jaar bevriend was.

Laura glimlachte. Ze had in weken niet geglimlacht.

Ze draaide de ansichtkaart om. Peinzend herlas ze de datum van het lustrumdinertje. Vandaag over twee weken. Misschien dat ze dan wat meer in de stemming was, nu stond haar hoofd beslist niet naar feestjes.

Ze zette de uitnodiging terug op de schoorsteenmantel. Naast het lijstje met de foto van Kees en de andere kaarten, de vele condoleances die ze had gekregen na diens overlijden. Nu alweer bijna drie maanden geleden.

Ze voelde tranen prikken achter haar ogen. Kees was heel geliefd, hij had in tegenstelling tot haar altijd een massa vrienden om zich heen gehad. Het was niet eerlijk om iemand die zo in de kracht van zijn leven stond te moeten verliezen. Kees, die altijd boordevol plannen zat en dit jaar nog voor hen een huis in Frankrijk wilde bouwen. Kees, die haar vanaf de eerste dag dat ze elkaar de liefde verklaarden op handen droeg. Kees, die zelfs na tien jaar huwelijk nog iedere dag tegen haar zei dat hij van haar hield en dat ze de mooiste vrouw van de wereld was.

‘Niet gaan janken!’ Laura sprak zichzelf bestraffend toe en alsof ze het tegen een dreinend kind had vervolgd ze op strenge toon: ‘Klaar! Vandaag wordt er niet gejanikt.’

Kees zou het niet gewild hebben dat ze er zo ellendig onder was. Kees was een man die het leven vierde. Telkens opnieuw verbaasde hij haar met zijn levenslust. Meer dan tien jaar waren ze samen, totdat daar op die koude dag in februari abrupt een einde aan kwam.

De eerste uren na het bericht van Kees' dood was ze voornamelijk in shock geweest. De mensen van de recherche die langskwamen om het haar te vertellen, hadden haar zoveel persoon-

lijke vragen gesteld, dat het leek alsof zij schuldig was aan de dood van Kees.

Pas na vijf dagen, toen alles rondom de uitvaart was geregeld, kwamen de niet te stuiten tranen. Vanaf dat moment overviel haar op elk willekeurig uur van de dag die hevige pijn van verdriet en wilde ze het liefste de hele dag samen met een foto van Kees in bed kruipen. Ze leefde in een vacuüm waarin ze geen hap door haar keel kreeg. Ze vermagerde en haar kleren flodderden om haar lichaam.

Toch dwong ze zichzelf na een tijdje om door te gaan en niet te blijven hangen in dat lamgeslagen gevoel.

Dingen uit het verleden waar ze nooit meer aan gedacht had, waren tijdens de uitvaart van Kees naar boven gekomen. Herinneringen aan haar leven in het studentenhuus die ze had weggestopt. Alsof het nooit gebeurd was, die bijzondere periode in haar leven die achteraf zo verwoestend was geweest.

Jarenlang had ze gedaan alsof het niet bestond, zodat ze er nooit meer aan hoefde te denken, aan die ene dag dat Cindy uit het leven stapte.

Toen Kees verongelukte kwam alles weer naar boven. De beelden en de signalen die ze

indertijd gemist had en niet te vergeten: dat vreselijke schuldgevoel.

En nu was er die kaart van Dirk, wanneer hadden zij elkaar voor het laatst gezien?

Dat moest na de vorige reünie geweest zijn, toen ze gingen vogelspotten. En daarna nog een keer op het verjaardagsfeest dat Kees voor haar had georganiseerd. Zo lang geleden al?

Een lichte huivering ging door haar heen.

Alleen, ze was weer alleen. Hoe was dat ook alweer? Een leven zonder partner. Ze trok de mouwen van haar vest tot over de knokkels van haar handen en sloeg haar armen over elkaar. Ze keek om zich heen. De ruime woonkamer bepaalde voor het merendeel de smaak van Kees. Veel stalen en leren meubels, een piano, stereoapparatuur, zijn platencollectie, een bonte verzameling abstracte schilderijen – waar zij ook niets mee had – alles baadde in het voorjaarslicht van de lentezon. Alles ademde nog steeds de aanwezigheid van Kees.

Kees was dood. Het licht in haar leven was voorgoed gedoofd. De maand april was tot nu toe dan nog zo zonnig en stralend, voor Laura was alles inktzwart.

Opnieuw drong zich een gedachte op, ze zag Cindy weer voor zich. Was het toen ook niet

zo'n prachtige, zonnige dag?

Geen dag om te sterven...

Ze moest stoppen met denken aan vroeger, ze had genoeg aan het heden. Er moesten nog zoveel zaken worden geregeld.

Kees had haar altijd buiten zijn werk en financiën gehouden. Daar zou zij zich de komende tijd op moeten storten. Met de nalatenschap van Kees en het herinrichten van het huis. Als ze zich daar nou maar op focuste, dan kwam ze vanzelf wel in de stemming voor een feestelijk etentje.

2

Het weekend zat erop, een nieuwe week diende zich aan. Sinds ze geen vaste baan meer had regen de dagen zich als vanzelf aaneen en maakte het weinig verschil of het zaterdag, zondag of welke dag dan ook was.

Laura wist nog precies wanneer en waar ze Kees ontmoette.

Het was op een vrijdagavond, rond de klok van zes uur, dat hij de studio binnenliep.

Zij zat indertijd in de redactie van een talkshow waar die avond Kees te gast was. Het was een hectische baan. Live televisie maken, betekende voortdurende stress.

Daar was hij, een lange man met een brede, zelfverzekerde lach. Om zijn schouder hing een openstaande kalfsleren tas waaruit boeken staken. Hij was pezig, had een rossig stoppelbaardje, een potloodsnor en dik bruin borstelig haar. Hij droeg een vale okerkleurige sjaal om een zwarte coltrui en de grijze pantalon die losjes om zijn benen wapperde, mocht dan te groot lijken, de broek was duidelijk met zorg gekozen.

Toen deze man haar met zijn katachtige groene ogen aankeek, was het alsof Laura door de bliksem werd getroffen.

Kees noemde zichzelf een avonturier en was net terug van een wereldreis die hij solo in een eenmotorig vliegtuigje had gemaakt. Hij had over die reis een boek geschreven, *De vrijheid van vliegen*, en toen hij een exemplaar uit zijn tas haalde en dat Laura aanreikte, was ze op slag verliefd.

Kees was vierendertig, zij vijf jaar ouder. Ze had een paar korte, moeizame relaties gehad. Kees had met gemak iedere andere, jongere vrouw kunnen krijgen. Een mooiere, intelli-